

Αντί χαιρετισμού (για την Αυγή Κασιγόνη-Νικοπούλου, περ. Δέκατα, τχ. 21, Άνοιξη 2010)

Αντί χαιρετισμού (για την Αυγή Κασιγόνη-Νικοπούλου, περ. Δέκατα, τχ. 21, Άνοιξη 2010)

Αντί χαιρετισμού

Η Αυγή Κασιγόνη-Νικοπούλου, συνεργάτης των «Δεκάτων» —έκανε την επιμέλεια των τελευταίων τευχών— έφυγε από κοντά μας την Τρίτη στις 8 Σεπτεμβρίου. Άνθρωπος με πλούσια ζωή και δράση σε πολλά επίπεδα, γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια στις 25-08-1923. Μεγάλωσε σ' ένα περιβάλλον διανοουμένων και γαλουχήθηκε με τις προοδευτικές ιδέες της μητέρας της Χρύσας Κωλέττη και ιδιαιτέρως του πατέρα της Άγγελου Κασιγόνη, ο οποίος ήταν νομικός, δημοσιογράφος, καταξιωμένος ποιητής του παροικιακού ελληνισμού, και είχε ιδρύσει στην Αλεξάνδρεια το 1924 τον εκδοτικό οίκο Α. Κασιγόνη, το πολιτιστικό περιοδικό «Έρευνα» (1927-1940), την μηνιαία ελληνο-αραβική εφημερίδα «Αιγυπτιώτης Έλληνας» (1932-1939) και το περιοδικό «Έλληνας» (1942-1944), φυλακίστηκε δε δύο φορές για τις πολιτικές του δραστηριότητες. Η Αυγή βοήθησε πάντα ανάλογα με την ηλικία της σ' όλα τα έντυπα, σ' όλα τα στάδια και τις διεργασίες, στα απλά όταν ήταν μικρό παιδί, στα πιο σύνθετα αργότερα σαν έφηβη. Ζυμώθηκε μέσα στον πνευματικό αυτό κόσμο και εκεί, στον δικό τους εκδοτικό, έμαθε να κάνει και διορθώσεις κειμένων. Ολοκλήρωσε τις σπουδές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στο Αβερύφειο Γυμνάσιο της ελληνικής κοινότητας. Για ένα διάστημα ήταν γραμματέας του Γιώργου Σεφέρη όταν εκείνος υπηρετούσε στην Αλεξάνδρεια, έχοντας ακολουθήσει την εξόριστη τότε κυβέρνηση.

Αυτή η μαχητικότητα

Η Αυγή Κορυμνή, Νεοελληνίδα, συγγραφέας και βιβλίστρια — είναι αφιλοκέρδης την σημασία του λόγου ελληνικού κράτους—

Επιπρόσθετα θεωρούνται και εκδοτικοί οίκοι με τις προσδοκίες (όχι της μίσσης του Κράτους, Ευλαχία και αδικίας του κράτους της Αρμενίας Κορυμνή)

Άντρα της Αρμενίας, της Γεωργίας στα Τρίκερι είναι συνάδελφο φίλοι με τον συντάκτη της Αυγής

Ήταν περήφανη για την προσωπικότητα του πατέρα της και τον είχε για παράδειγμα σε όλη της τη ζωή. Θυμάμαι με πόση τρυφερότητα —πάντοτε κρυμμένη— μιλούσε για την επιλογή του ονομάτός της καθώς και του αδελφού της Άγη, με βάσει το αρχικό γράμμα Α, ώστε να μην χρειαστεί να αλλάξει η επωνυμία του εκδοτικού τους οίκου. Μετά ήρθαν τα ιστορικά γεγονότα και άλλαξαν τα αρχικά εκείνα σχέδια. Το 1944 επιστρέφουν οικογενειακώς στην Ελλάδα, όπου ο πατέρας της φυλακίζεται και πάλι.

Μέσα στο ιδιαίτερο αυτό κλίμα η Αυγή διαμόρφωσε ένα μαχητικό χαρακτήρα, με αδιαπραγμάτευτες αξίες, έντονο αίσθημα προσφοράς και ασυμβίβαστες συμπεριφορές, χαρακτηριστικά που ήταν εμφανή διαρκώς στη ζωή της, στις επιλογές και στις σχέσεις με τους γύρω της. Υπήρξε ενεργό μέλος της Εθνικής Αντίστασης, που χρόνια μετά, και συγκεκριμένα το 1986, την τίμησε με το Αναμνηστικό Μετάλλιο ως μέλος της ΕΑΣ Μ. Ανατολής και ως μεμονωμένη αγωνίστρια. Λόγω της δράσης της εξορίστηκε στο Τρίκερι όπου συνδέθηκε φιλικά με τον συνεξοριστό της Γιάννη Ρίτσο και στη Χίο, όπου γνώρισε και τον πρώτο της άντρα τον ζωγράφο Μάνθο Κέτση, με τον οποίο όμως χώρισαν περίπου τρία χρόνια αργότερα. Πάντοτε την γοήτευε ο χώρος του λόγου και της τέχνης ίσως και λόγω της οικογενειακής της παρακαταθήκης, στα κατάλοιπά της μάλιστα βρέθηκαν κάποια εφηβικά της σχέδια και χρώματα που είχε φυλάξει με μεγάλη επιμέλεια. Το 1960 παντρεύτηκε τον Παναγιώτη Νικόπουλο —που κατά την διάρκεια της Κατοχής είχε επίσης εξοριστεί σε στρατόπεδο της Αυστρίας και αργότερα τιμήθηκε με το Αναμνηστικό Μετάλλιο της Εθνικής Αντίστασης— με τον οποίο μοιράστηκε, για πάνω από σαράντα χρόνια, κοινούς προβληματισμούς, οράματα και πολιτικούς αγώνες. Αδελφός του Παναγιώτη ήταν ο ποιητής και κριτικός θεάτρου Νάσος Νικόπουλος, κι έτσι η συναναστροφή με ανθρώπους της τέχνης συνεχίστηκε, μια και πολλοί από τους φίλους τους ήταν λογοτέχνες, ζωγράφοι και άνθρωποι του θεάτρου. Η ίδια μόλις συνταξιοδοτήθηκε από την Τράπεζα της Ελλάδας, ασχολήθηκε για πολλά χρόνια με διορθώσεις κειμένων σε αρκετούς εκδοτικούς οίκους, μεταξύ των οποίων στα Ελληνικά Γράμματα και μέχρι το τέλος της ζωής της ανιδιοτελώς στο λογοτεχνικό περιοδικό «Δέκατα». Μετά τον αιφνίδιο θάνατο του Νάσου Νικόπουλου το 1991, επιμελήθηκε με αγάπη και φροντίδα τον τόμο με τίτλο «Κρίσεις για το Νεοελληνικό Θέατρο», που περιέχει επιλογή από το σύνολο των θεατρικών κριτικών του, οι οποίες είχαν δημοσιευθεί στην εφημερίδα «Αυγή» κατά το διάστημα 1978-1987. Το όλο εγχείρημα πραγματοποιήθηκε με την συνεργασία των εκδόσεων Δελφίνι και του Μουσείου και Κέντρου Μελέτης του Ελληνικού Θεάτρου.

Υπήρξε θαλαρή και δραστήρια με κριτικό πνεύμα και συνέπεια στις υποχρεώσεις της μέχρι το τέλος. Γεννήθηκε ανάμεσα στα χαρτιά και στα γράμματα και πέθανε έχοντας βιβλία, χαρτιά, σημειώσεις και διορθώσεις ολόγουρά της. Και με μια χειρονομία που συνόψιζε ολόκληρη τη ζωή της δώρισε την σορό της στην επιστήμη, θέλοντας να προσφέρει ακόμα και μετά το θάνατο.

Η κοφτή φωνή, οι στακάτες εκφράσεις, η διαυγής σκέψη και η ειλικρίνεια της διατύπωσης έκρυβαν πολύ προσεκτικά έναν άνθρωπο ιδιαίτερα ευαίσθητο και τρυφερό. Δε χείδευε ποτέ με τα λόγια, συμπαραστεκόταν με πράξεις. Η πιο έντονη και χαρακτηριστική ανάμνηση που έχω από την Αυγή είναι από τα Χριστούγεννα του 1969 όταν πλούτισε το παιδικό μου δωμάτιο και φώτισε τον νου μου ανο-

ίγοντας νέους ορίζοντες κατανόησης του κόσμου και αποδοχής της διαφορετικότητας των ανθρώπων —πολύ πριν η έννοια της πολυπολιτισμικότητας και της διαφορετικότητας γίνει αναγκαία και στην Ελλάδα— δωρίζοντάς μου μια μικρή αραπίνα. Κρατώ ακόμα τρυφερά την έκπληξη του ιδιαίτερου δώρου, το δίδαγμα και την κούκλα.

2009-04-01 Αντί χαιρετισμού για την Αυγή Νικοπούλου στο περ. Δέκατα (2009-04-01)